

"İşte bu benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar bir basiret üzere Allah'a davet ederiz. Allah'ın şanı yücedir. Ben, Allah'a ortak koşanlardan değilim."

(12 Yusuf/108)

NEDÂ

Yayın No: 5

Kitabın Adı: *İslam Akidesinin Temelleri*

Yazar: *Ebu Hümam el-Belkavî*

Tercüme: *Erhan Okumuşlar*

Tashih&Redakte: *Abdullah Yıldırım*

Kapak Tasarım: *Mali*

Baskı Yeri: *Konya*

Baskı Tarihi: *Haziran/2011*

Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*

Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Yeni Matbaacılar Sitesi

Yayın Cad. No: 68

GENEL DAĞITIM

ME'VA KİTAP

0 332 350 63 62

KONYA

İSLAM AKİDESİNİN TEMELLERİ

Ebu Humâm el-Belkâvî

İLETİŞİM

Tel: 0554 511 63 56

İçindekiler

Mukaddime...7

1.Bölüm: İslamın Asılları..................................13

İslamın Hakikati ve Kabulünün Şartları.............13

Tevhidin Hakikati ve Rükunları..........................15

Tevhidin Asılları..17

Peygamberliğe İmanın Keyfiyeti.........................18

2. Bölüm: İmanın Asılları..................................21

Hüküm Yalnızca Allah'ındır................................23

Tağutların Çıkardığı Kanunlarla Hükmetme.......24

Vela Ve Beranın Hakikati...................................30

İsimler Ve Sıfatlar...33

Kaza Ve Kader...34

Şirk Ve Müşrikler..37

Büyük Şirk..37

Küşük Şirk..41

Şefaat...43

Şirk Ve Tevhid Üzerine Bina Edilen Hükümler...47

Mukaddime

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En

ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salat" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Yaşamış olduğumuz şu zamanda İslam ümmeti koyu bir cehalet içerisindedir. Öyle ki insanlar kötülüğü emreder, iyiliği nehyeder duruma gelmişlerdir. Günahlarının suçunu kadere yüklemiş, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dostla-

rını bırakıp düşmanlarıyla dostluk kurmuş ve onlara sevgi beslemişlerdir.

Hiç şüphesiz günümüz insanlarında Allah'tan gayrisine ibadet etmenin her türlüsünü görmekteyiz. Bu vahim durumla birlikte maalesef, insanlara hakkı ve doğruyu gösteren alimler oldukça azaldı. Hak ile batılı birbirine karıştıran ve insanları aldatan sahtekarlar ise her tarafı sardı. Tabii ki bu duruma en çok Tağutlar ve onların arkasında bulunan Hıristiyan ve Yahudiler sevinmektedirler.

Maalesef günümüzde öyle bir davetçi nesil türedi ki batıla ve ehline değer veriyor hatta onları savunuyorlar. Aynı zamanda sapkın akidelerini yaymaya, ümmeti uyuşturmaya ve ümmetin içindeki küfre ve tuğyana karşı direniş ruhunu öldürmeye çalışıyorlar. Bugün ümmetin içerisinde bulunduğu duruma bir göz attığımızda birbirlerinden kolaylıkla ayırt edilebilen iki topluluk görürüz. Bir tarafta Yahudi ve Hıristiyanların desteklediği Tağut yöneticiler ve onların destekçisi kötü alimler, diğer tarafta ise tevhid ve cihad ehli muvahhid müslümanlar...

Birinci grupta bulunan alimlere mallar, lüks evler ve güzel unvanlar verilirken diğer gruptaki

alimler tutuklanıyor, hapislere atılıyor, rızık kapıları onlara zorlaştırılıyor ve kötü isimlerle isimlendiriliyorlar.

Kendilerini tağutların saltanatına adamış saray mollaları, Tağutların Allah'ın dostları olan muvahhidlere saldırmalarını, onlara şiddet uygulamalarını, hapsetme yada sürgün etmelerini meşru gösterecek kitap ve makaleler yazmakta, bu vesileyle daha yüksek makamlara çıkmayı ve servet elde etmeyi amaçlamaktadırlar.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dostu olan muvahhidler ise tevhidi yaymak, bu konudaki şüpheleri ortadan kaldırmak, cihad ruhunu diriltmek, mürtedleri ve bidatçileri kontrol altına alıp engellemek için mallarını ve canlarını bu davaya adamışlardır.

Şeyh Midhat Ali Ferrac'ın "Tevhid İmamlarının Akidesi" adlı muhtasar eserinde takip ettiği yöntemi, özellikle de her konunun sonunda "Konunun Özeti ve Faydalı Bilgiler" bölümünde konuyu kısa ve öz bir şekilde açıklamasını gerçekten de çok beğendim.

Hiç şüphesiz günümüzde insanlara tevhid ve onun tamamen zıddı olan şirkin öğretilmesi gerekmektedir. Her ne kadar konu hakkında ya-

zılmış sayısız eser varsa da genelde hacimleri büyük olduğu için herkes tarafından okunmamaktadır. Bu nedenle tevhid ve şirk konusunu anlatan, herkes tarafından kısa sürede okunabilecek bir kitab hazırladım ve "Zübdetu'l Akide" ismini verdim. Kitapta insanlara yaratılmalarının asıl gayesi olan kulluğu hatırlatmayı murad ettim. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." (51 Zâriyat/56)

Bununla beraber suçluların yolu iyice belirginleşsin diye bazı bölümlere eklemeler de bulundum. Açıklanması gereken yerlere açıklık getirdim ve çeşitli misaller verdim.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan hatalarımı affetmesini, beni, anne-babamı ve bütün mümin kardeşlerimi bağışlamasını dilerim. Dualarımızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir. Salat ve selam, nebi ve rasullerin seyyidi Muhammed Mustafa'nın üzerine olsun

1.BÖLÜM

İSLAMIN ASILLARI

İslam'ın Hakikati ve Kabulünün Şartları

İslam; tevhid ederek Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmek, boyun eğerek ona itaat etmek, şirkten ve müşriklerden uzaklaşmaktır.

Manasını bilmeden ve gereklerini yerine getirmeden sadece dil ile Kelime-i Şehadeti söylemek, kişinin müslüman olması için yeterli değildir. Bu konuda âlimler icma etmiştir.

Dil ile ikrar ve azalarla amel etmeksizin iman sahih olmaz. Kelime-i Şehadeti söyleyip de İslam amellerinden herhangi birini yerine getirme fırsatı bulamadan vefat eden kimsenin müslüman olduğuna hükmederiz. Bu kimse herhangi bir müslüman gibi kefenlenir, namazı kılınır ve müslüman mezarlığına defnedilir. Biz

onun zahirine bakar ve ona İslam hükmü uygularız, batınını ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya bırakırız. Ancak Kelime-i Şehadeti söyleyip de Allah'ın kendisine farz kıldığı amelleri (namaz gibi) yerine getirebilecek kadar yaşayan bir kişi, kendisine farz kılınan amellerden (muteber bir özrü olmaksızın) uzak durursa şeriata göre müslüman kabul edilmez.

Kelime-i Şehadeti söylemekle birlikte İslam dininden çıkaran herhangi bir söz veya amel işleyen kişi de müslüman sayılmaz.

Küfür söz veya amelini yapmaya devam ettiği müddetçe Kelime-i Şehadeti söylemesi kişiye fayda vermez. Zira şehadetin manasını bilmeksizin ve gereklerini yerine getirmeksizin yalnızca söylemekle kişi müslüman olmaz.

Hiç kimse, müşriklerle müslümanları birbirinden ayıran Uluhiyet Tevhidini[1] yerine getir-

---

[1] Ulûhiyet tevhidi, bütün Rasullerin ortak çağrısıdır. Tevhidin bu türüne aynı zamanda "İbadet Tevhidi" adı da verilmiştir.

Uluhiyet Tevhidi; kulun her türlü ibadetini yalnızca Allah'a yöneltmesidir. Kendisine ibadet edilmeyi hak eden tek ilah Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Bu nedenle yalnızca O'na boyun eğilmeli, O'na itaat edil-

meksizin yalnızca Rububiyyet Tevhidini[2] ikrar etmekle müslüman olamaz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dışında kendisine ibadet (kulluk) edilen tağutları tekfir etmeksizin ve onlardan uzaklaşmaksızın da müslüman olamaz.

Tevhidin Hakikati ve Rükunları

İlah, kendisine ibadet edilendir. İlah kelimesinin bu anlamı ilim ehlinin icması ile meşhurdur. İbadet ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın razı olduğu gizli veya açık, tüm söz ve amelleri

---

meli, namaz, oruç, zekat, hac, dua, istiâne, tevekkül, havf, recâ, korku, kurban, adak, sevgi ve buna benzer zâhir ve bâtın bütün ibadetler yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* için yapılmalıdır. Kısacası Uluhiyet tevhidi, Kulların kendi fiillerinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı birlemesidir. *(yayıncı)*

[2] Her şeyin Rabbinin ve mutlak sahibinin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* olduğuna, ortağının bulunmadığına, tek yaratıcının O olduğuna, bütün kainatı çekip çeviren, işleri idare eden, kainatta tasarrufta bulunan, kulları yaratıp rızıklandıran, hayat veren ve canlarını alanın yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* olduğuna yakinen inanmaktır. Kısacası Rububiyyet tevhidi, fiillerinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı tevhid etmek (birlemek)tir. *(yayıncı)*

kapsar. Kısacası ibadet, tevhidi gerçekleştirmektir.

Hiç şüphesiz tüm rasullerin kavimleri ile arasında gerçekleşen düşmanlığın yegane sebebi tevhiddir. Hiçbir söz veya amel, tevhid ile birlikte olmadığı müddetçe "ibadet" olarak isimlendirilemez. Tağutları tekfir etmedikçe de hiçbir ibadetin faydası olmaz.

Günümüzde İslam ümmeti açısından en tehlikeli tağut, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatını terk eden, onu engelleyen ve beşeri anayasalarla hükmeden yöneticilerdir. Dolayısıyla Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya iman, bu tağut yöneticileri, onların yönetimlerini ve sistemlerini inkar etmek, onlara buğzetmek ve düşmanlık beslemekle sahih olur.

Şirk, tüm ibadetleri fesada uğratır ve geçersiz kılar. Hiç şüphesiz ibadetlerin sıhhat şartlarından birisi şirkten korunmak ve uzak durmaktır.

Bütün sıfatlarıyla mutlak sûrette mükemmel olan ve kendisinde hiçbir noksanlık bulunmayan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı ilah olarak birlemek ve O'ndan başkasına asla ibadet etmemek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı iba-

dette birlemek aklen, şer'an ve fıtraten sabittir. Buna karşılık fıtrat ve akıl, şirkin çok kötü ve çirkin olduğunu da ikrar etmektedir.

Tevhidin Asılları

Tüm rasul ve nebiler insanları, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ortak koşmaktan ve denkler edinmekten sakındırmak ve uzaklaştırmak için gönderilmiştir. Bundan dolayı herhangi bir kimsenin kendi görüşlerine uymak ya da bid'atler çıkarmak şöyle dursun Rasullere tam anlamıyla uymaktan başka çıkar hiçbir yolu yoktur.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet eden kimse *"La ilahe illallah"* sözünü söylese bile apaçık müşriktir. Çünkü bu kimse amel etmediği ve manasına iman etmediği sözü söyleyerek tevhidin ve ihlasın gereklerini yerine getirmiş olmamaktadır.

İhlas ve sıdk (doğruluk) birbirinden ayrılmayan bir bütündür. Biri olmadığı zaman diğerinin olması düşünülemez. İhlası olmayan kimseler zamanla şirke düşer ve müşrik olurlarken, sıdk sahibi olmayanlar ise zamanla münafık olurlar.

Peygamberliğe İmanın Keyfiyeti

İnsanların rasullere olan ihtiyacı zaruridir. Çünkü peygamberlerin sünneti olmasaydı şeriatın emir ve yasakları tafsilatıyla bilinemezdi. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yeryüzünde peygamberlerin izlerinin silindiği anda kıyameti takdir edecektir.

Rasullerin gönderilme gayesi; insanların rasullere mutlak olarak itaat etmesini ve yollarına tabi olmasını sağlamaktır. Eğer rasullerden başkalarına itaat ediliyor ise rasullerin gönderiliş amacı gerçekleşmemiş olur.

Müslümanların aralarındaki her türlü anlaşmazlık ve problemde Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e muhakeme olmaları, tevhidin ve Kelime-i Şehadetin gereklerinden, "Olmazsa olmaz" ilkelerindendir. Öyle ki Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'den başkalarına muhakeme olmak, peygamberlere iman ilkesini iptal eder.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* tevhidin halis bir şekilde kalması için şirkin kaynak ve yollarının tümünü kesip atmıştır. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* amel hususunda müsamahakar davranmış olmasına rağmen tevhid

hususunda gayet sert ve şedid idi. Bu hususta asla taviz vermemiştir.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e söven kimse apaçık bir kafirdir. Böyle kimselerin küfründe şüphe eden de kafirdir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in gönderildiği şeriatın bir hükmünü dahi kabul etmeyen kimse o hükümle amel etse bile kafir olur.

Kim bazı kimselerin Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in şeriatının hükümleriyle mükellef tutulamayacağına inanırsa kafir olur ve boynundan İslam halkasını çıkarmış olur.

Alimler *(rahimehumullah)* Allah ile, kitabı ile, rasulu ile veya dini ile alay eden kimsenin kafir olduğuna dair icma etmişlerdir. Bu alay etme ister şaka yollu olsun ister ciddi olsun, alay eden kimse söylediklerine itikad etsin veya etmesin durum değişmez.

İmanın Asılları

İman; söz ve amelden ibarettir. İtaat ile artar, günahlar ile eksilir. İmanın yerinin azalar ve kalp olduğu Selef-i Salihin'in icması ile sabittir. Sahabenin ve Tabiinin icması ile iman artar ve eksilir.

Azalardaki salih ameller kalpteki imanın derecesine göredir.

Mutlak iman, sahibini Cehenneme girmekten kurtarır ve Cennete girmesine vesile olur. O batınî ve zahiri bütün emirleri yerine getirmektir. Bununla beraber mutlak iman sahibinin bazı vacipleri ihlal ettiği de görülebilir. Böylesi bir kimsenin durumu Allah'ın dilemesine kalmıştır.

Tevhid, imanın aslı ve esasıdır. Tevhidin yerine getirilmesi ile ameller makbûl olur, tevhidin terk edilmesiyle ise fesada uğrar. Bu konuda müslümanların icması vardır. Tarih boyunca Müslümanlar ile kafirlerin arasındaki çekişme

ve cihadın yegane sebebi tevhiddir. Tevhid nedeniyle kullar, mümin ve kafir olmak üzere iki gruba ayrılırlar.

İmanın aslı ve şubeleri vardır. İmanın aslı tevhid, şubeleri ise taatlerdir. Küfrün de aslı ve şubeleri vardır. Aslı şirk, şubeleri ise günahlardır.

Kim küfrün aslı ile şubelerini veya imanın aslı ile şubelerini isim ve hükümler hususunda birbirine eşit tutarsa Kuran'a ve Sünnet'e muhalefet etmiş, ümmetin selefinin izlediği yolun dışına çıkmış, heva ve bidat ehlinin yollarına uymuştur.

İman şubelerinden bir şubeyi yerine getiren kul, imanın aslını yerine getirinceye kadar mümin sayılmaz. Aynı şekilde küfür şubelerinden herhangi birini yerine getiren kimse de küfrün aslını yerine getirinceye kadar kafir olmaz.

İmanda istisna yani "İnşaallah ben mümiminim" demek iki itibar ile caizdir. Sonuç itibari ile ve amellerdeki noksanlık itibariyle... Ancak şüpheden dolayı imanda istisna etmenin haram olduğuna dair Müslümanlar icma etmişlerdir.

Kişinin imanı arttıkça küfre ve nifaka düşme korkusu da artar. İmanın zayıflığı ölçüsünde de kötü akıbetten korkma azalır.

Hüküm Yalnızca Allah'ındır

Tağut, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya isyan etmekle beraber Allah'ın kullarını da kendisine kul edinmek gayretinde olan her şeydir. Bu ise şeytan olabileceği gibi papaz, haham, şeyh, kral, başkan veya aşiret reisi gibi dinî veya siyasî liderler de olabilir. Bu sebepten dolayı kişinin hakiki mümin olabilmesi için tağutu reddetmesi gerekmektedir.

Her kavmin tağutu, Allah ve Rasulü dışında hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tabi oldukları, Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiği hükümler dışında başka bir hükme başvurur veya onunla hükmederse tağutun hükmü ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir.

Tağutların Çıkardığı Kanunlarla Hükmetme

Allah'ın şeriatının yerine, ona muhalif olarak çıkarılan tüm sistem ve kanunlar da tağut kapsamına girer.

Tağutu inkar etmek; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet etmenin batıl olduğuna inanarak onu terk etmek, kendisine ibadet edilenlere buğz etmek ve düşmanlık göstermektir.

Kim Allah'ın şeriatı dışında başka bir kanunla hükmederse o, tağuttur.

Kişinin islamı, tağutlardan beri olmak ve onları tekfir etmekle sıhhat bulur.

Kim tağutları medh eder[3] ve savunursa onlardan uzak dursa bile İslam milletinin dışına çıkar.

"La ilahe illallah" kelimesinin manasını kavrayan bir kişi bilir ki Allah'a ortak koşan kimse-

---

[3] Şeyh Ebu Muhammed Makdisi *(hafizahullah)* şöyle demiştir: "Tağutları öven herkes kafir değildir. Mesela onun cesaretini veya cömertliğini öven kafir olmaz. Ancak onun küfür dinini veya Rablik iddiasını öven, kafir olur."

lerin küfürlerinde tereddüt eden, tağutu inkar etmiş sayılmaz.

Tevhid; Allahın dışında ibadet edilen bütün tağutları inkar etmektir. Tağuta muhakeme olmak ise ona iman etmek demektir.

Kim Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını da helal kılma noktasında alimlere veya yöneticilere tabi olursa onları Allah'tan başka rabler edinmiş olur.

Allah'ın indirdiğinin dışındaki hükümlerle hükmeden hükümetler, islamî olmayan hükümetlerdir.

Anlaşmazlık durumlarında Kitaba ve Sünnet'e müracaat etmeyen kimse, gerçek mümin değildir. Bilakis mümin olabilmek için inkar edilmesi şart koşulan tağuta, iman eden birisidir.

Teşri (kanun koyma) yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hakkıdır. Kim Allah'ın şeriatı dışında mahkemeleşmek için diğer sistemlere ve beşeri kanunlara başvurursa başvurduğu kimseleri Allah'a ortak koşmuş olur.[4]

---

4 Aşiret mensubu olan kardeşlerimi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kanunlarıyla mahkemeleşmeyi bırakıp aşiret liderlerine mahkemeleşme konusunda uyarıyorum. Hicaz Beldesinin eski müftüsü Allame Şeyh Muhammed b. İbrahim "Tahkimu'l Kavaniyn" adlı risalesinde İslam dininden çıkaran muhakemeleşme çeşitlerini sayarken şöyle demektedir:

"*Altıncısı;* Çöllerde ve benzeri yerlerde aşiret ve kabile reislerinin birçoğunun "Selûmhum" dedikleri babalarından, dedelerinden kalma sözlerle ya da geçmiş adetlerle hükmetmeleridir. Onlar bu adetleri geçmiş atalarından almışlar bunlarla insanlara hükmetmektedirler. Anlaşmazlık hallerinde Allah ve Rasulünün hükümlerinden yüz çevirip cahiliyenin hükümleri ile hükmederek bu hükümlere tâbi olmaktadırlar."

Kim Kur'an ve Sünnet'e göre muhakeme olmaya davet edilir de yüz çevirirse hiç şüphesiz o münafıklardandır. Kim de beşeri kanunlarla muhakeme olmaya davet ederse teşride ve itaatte Allah'a şirk koşmuş olur.

Beşeri kanunlarla muhakeme olan kimse muvahhid değildir. Çünkü itaatte ve teşride şirk koşmuş, inkar edilmesi emredilen tağutu inkar etmemiş bilakis ona iman etmiştir.

Günümüzde insanların çoğu, çocuklarının Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatının yerine beşeri kanunlar ile hüküm veren tağuti mahke-

melerde hâkim olması için çalışmaktadır. Oysa Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Yoksa onlar (İslâm öncesi) cahiliye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümranlığı Allah'tan daha güzel kim vardır?" (5 Maide/50)* buyurmuştur.

İbni Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Allahu Teala bu ayetle, bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, heves ve arzulara meyletmekten alıkoyan yegane hükmünü, terk edenleri reddediyor. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan câhiliyet hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor ve bu sapıklıkları kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor.

Mesela Tatarların "Cengiz Han" diye bilinen krallarından alınma krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. Bu yasalar Yahûdî, Hıristiyan ve İslâm dinine mensup muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinde Cengiz Han'ın mücerred görüş ve heveslerinden kaynaklanan hükümler de bulunmaktadır. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline

getirmiştir ki onlar, Allah'ın kitabından ve Rasulullah'ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kâfirdir, öldürülmeleri vaciptir.

Az veya çok hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne müracaat edilemez. Bunun için Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Yoksa onlar (İslâm öncesi) cahiliye idaresini mi arıyorlar?* buyuruyor. Halbuki Allah'ın şeriatından daha adaletli hüküm verecek kim vardır? Allah'ın şeriatına inanıp yakîn ve bilgi sahibi olanlar, Allah'ın hüküm verenlerin en iyisi olduğunu, mahlûkatına karşı annenin çocuğuna olan merhametinden daha merhametli olduğunu bilirler. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her şeyi bilendir, her şeye kadir olandır, her şeyde âdil olandır."[5]

Hüküm konusunda tağutların kanunlarını Kur'an ve Sünnet'in önüne geçiren kimse kafirdir. Az veya çok, her türlü konuda Allah'ın hükmüne dönmediği takdirde öldürülmesi gerekir.

Kim Allah'ın şeriatının dışında bir şeriatla hükmederse veya muhakeme olursa, tağuta muhakeme olmuş demektir.

---

5 İbni Kesir Tefsiri, 3/131.

Beşeri kanunların batıl olduğunu söylediği halde onlarla hükmeden kimsenin bu sözü söylemesinin bir etkisi yoktur. Bu kimse putların batıl olduğuna inanıp da onlara ibadet eden kimseye benzer.

Beşeri kanunlarla hükmedilen bir ülke İslam ülkesi değildir ve gücü yeten herkesin oradan hicret etmesi gerekir.

Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyen ve onun emirlerini yerine getirmeyen her devlet, muhkem ayetlerin delaletiyle cahil, kafir, zalim ve fasık bir devlettir. Müslümanların bu devletlere buğz etmesi ve onlara karşı düşmanlık içerisinde olması gerekir. Zira Onlara karşı sevgi beslemek ve dostluk kurmak müslümanlara haram kılınmıştır.

Şeriatının gereklerini yerine getirmeksizin sadece İslam'ı kabul etmek, savaşı kaldırıcı bir durum değildir. Bilakis savaş, dinin tamamı Allah'a ait oluncaya ve fitne yeryüzünden tamamen kalkıncaya kadar vaciptir. Alimler ittifak ettiler ki İslam şeriatının mütevatir derecedeki zahir yükümlülüklerini yerine getirmekten imtina eden topluluklarla savaşmak vaciptir. Hatta şeriatın bir kısmına tutunmuş ve şehadet kelimesini söylüyor olsalar bile…

Vela Ve Beranın Hakikati

Müşrikleri sevmek, onlara yardım etmek, mal, dil veya el ile onlara destek olmak, kişinin tevhidinin noksan olduğunu gösterir. Sahabilerden, Tabiinden, İmamlardan ve Ehli Sünnet vel Cemaatten selef ve halef alimlerinin tümü icma ettiler ki kişi büyük şirkten soyutlanmadığı, ondan ve onu işleyen kimselerden uzaklaşmadığı müddetçe müslüman olamaz.

İslam dininin asılları ve kaideleri şunlardır:

Yalnızca Allah'a ibadet etmek; insanları buna teşvik etmek, yalnızca Allah'a ibadet eden kimselerle dostluk kurmak ve tevhidi terk edeni tekfir etmektir. İbadette Allah'a şirk koşan kimseleri nehyetmek, bu hususta sert davranmak, tekfir edip düşmanlık beslemektir.

Büyük şirk işleyen kimseler kendilerini cehennemden kurtaramazlar. Ancak tevbe eder, Allah'ı tevhid eder ve müşriklere buğz ederlerse müstesna…

"Müşriklere düşmanlık göstermiyorum" ya da "Onlara düşmanlık ediyorum ama tekfir et-

miyorum" diyen kimse müslüman değildir.[6]

Müşrikleri desteklemek, Müslümanlara karşı onlara yardım etmek, kişiyi İslam dininden çıkaran ve mürted olmasına sebep olan amellerdendir.

Kim kafirlerle beraber Müslümanlara karşı savaşırsa şirki terk eden bir muvahhid bile olsa[7] kafirdir.

---

[6] Bir kişi müşriklerin bayrağı altında savaşırken, müşriklere nasıl düşman olabilir? Şüphe yok ki Birleşmiş Milletlerin bayrağı bu hali ile İslam bayrağı değildir. Tüm dünyaya büyüklenen küfür devletlerinin bir parçasıdır. Yahudi ve Hıristiyanlara ve onların etrafında dönenlere hizmet ediyor. Birleşmiş Milletler yalnızca Müslümanlara değil aynı zamanda Müslüman olmayan halklara da musallat olmaktadır. Tıpkı Afrika'da olduğu gibi… İşin tuhaf tarafı; yakın zamanda meşhur bir Mürcie şeyhi Afrika'da birbiriyle savaşan putperest grupların arasındaki savaşı sona erdirmek için Birleşmiş Milletler bayrağı altında savaşa çıkmanın caiz olduğuna dair fetva vermişti. Subhanallah!

[7] Yani zahiren muvahhid olsa bile… Hiç şüphesiz müslümanlara karşı müşriklerle savaşmak tevhidi bozan amellerdendir.

Kim müslümanlara karşı müşriklere mal ile yardım eder veya savaşta kullanmaları için mal temin ederse kafirdir.

Müşrikleri sevmek ve Müslümanlara karşı onlara yardım etmek, kişiyi İslam milletinden çıkaran bir küfürdür.

Müşriklerin içerisinde yaşayan, dininin gereklerini ikame edemeyen ve hicret etmeye gücü yettiği halde hicret etmeyen kimsenin haram işlediğine dair icma vardır.

İsim Ve Sıfatlar Hususunda Selefin Menheci

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya tahrif, ta'til, tekyif ve temsil[8] olmaksızın kendisini Kuran'da ve Rasulu *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in lisanıyla vasfettiği şekilde iman etmek gerekir.

---

[8] **Tahrif:** Bir şeyi asıl halinden uzaklaştırıp değiştirmek, bozmak hakkında kullanılan, bir şeyi cihetinden, yönünden başka bir tarafa çevirmektir. Sözün tahrif edilmesi ise hatıra gelen ilk anlamından, zayıf bir ihtimalle delâlet ettiği başka bir anlama kaydırmaktır. Istılahta ise nassları delâlet etmedikleri batıl anlamlarla yorumlamak anlamına gelmektedir.

Ta'til: İlahi sıfatları reddetmek ve bu sıfatların Allah'ın zatı ile kaim olmadıklarına inanmak, Kuran ve Sünnetin delâlet ettiği hakiki manayı kabul etmemektir. Ta'til iki çeşittir: Sıfatları nefyeden Cehmiyye ve Mutezile'nin yaptıkları gibi küllî ta'tîl ve sadece yedi sıfatı kabul edip diğerlerini kabul etmeyen Eşarilerin yaptıkları gibi cüz'î ta'til.

Tekyif: Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sahib olduğu sıfatların belirli bir keyfiyette olduğuna inanmak ya da sıfatlar hakkında onların nasıl olduğunu araştırmaktır.

Temsil: Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sıfatlarını, yaratılmışların sıfatlarına benzetmektir. *(yayıncı)*

Kim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı yarattıklarına benzetirse veya Allah'ın kendi mübarek zatını vasıflandırdığı vasfı inkar ederse kafirdir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sıfatları ile ilgili olan ayetleri ve onu destekleyen hadisleri ikrar ederiz. Bu sıfatların hakikatlerine iman eder, bununla birlikte manasını Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya bırakırız.[9]

Kaza Ve Kadere İman Hususunda Selefin Menheci

Rububiyyete imanın tamamlanması ancak, kaderi kabul etmekle olur. Kaza ve kadere iman, imanın rükünlerindendir.

İman, küfür, günah ve itaatten hepsi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın emri, O'nun takdiri, dilemesi ve iradesi ile meydana gelir. Bununla birlikte imandan ve itaatten razı olur, sevap

---

[9] "İstiva, nüzul, el ve göz ile kastedilen manayı bilmiyoruz" denilemez. Bilakis bunların hepsinin manası malumdur. Çünkü Kur'an apaçık bir arapça dili ile inmiştir. Ancak keyfiyeti meçhuldür. İmam Malikin dediği gibi: "İstiva malum, keyfiyeti meçhul, ona inanmak vacip ondan soru sormak bidattir."

vaad eder. Küfür ve günahtan ise razı olmaz, ceza ile tehdit eder.

Kaza ve kadere imanın dört mertebesi vardır.

1. Mertebe (İlim): Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın olmuş olacak her şeyi yaratmadan önce bütün incelikleriyle bildiğine iman etmektir.

2. Mertebe (Yazmak): Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yaratılmışların kaderleri ile ilgili olarak ezelden bildiği her şeyi Levh-i Mahfuz'da yazmış olduğuna iman etmektir.

3. Mertebe (Dileme): Kâinatta meydana gelen her şey Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın irade ve meşîeti ile meydana gelir. O'nun dilediği olur, dilemediği olmaz. Hiçbir şey O'nun iradesi dışına çıkamaz. Tıpkı ilminin dışına çıkamadığı gibi...

4. Mertebe (Yaratmak): Allah her şeyin yaratıcısıdır ve onun dışındakilerin tümü yaratılmıştır. O'ndan başka bir yaratıcı, O'nun dışında bir Rab yoktur. Hayır ve şer türünden iman, küfür, itaat ve masiyet gibi meydana gelen her şeyi Allah dilemiştir, takdir etmiştir ve yaratmıştır.

Yüce sıfatları ve güzel isimleri gereği Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya şer (kötülük) izafe etmek saçma ve imkansızdır. Çünkü o her halükârda övgüye layık olandır.

ŞİRK VE MÜŞRİK

Şirkin Tanımı, Dereceleri ve Çeşitleri

Şirk; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya zatında, sıfatlarında ve fiillerinde ortak ve denk tanımaktır. Şirk işleyen kişiye müşrik denir. İki veya daha çok ilah tanımak, batınî ve zahiri ibadetlerden birini veya bir kısmını Allah'tan başkalarına sunmak ve Allah'a ait sıfatları başka varlıklara vermek şirktir. Kısaca şirk, Allah'ın ilâhlık vasıflarını Allah'tan başkasına vermektir.

Fıtrat ve akıl, şirkin kötü ve çirkin oluşunu ikrar etmektedir. Gelmiş geçmiş şeriatların hiç birinde şirkin güzel görülmüş olması mümkün değildir.

Şirk üç çeşittir: Büyük şirk, küçük şirk ve gizli şirk.

Büyük Şirk

Büyük şirk, bağışlanmanın mümkün olmadığı ve mükellefin cehaletinin kendisi için özür olamayacağı şirktir.

Kul tevbe etmediği müddetçe Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* büyük şirki asla bağışlamaz. Ayrıca büyük şirk, sahibinin ebedi olarak cehennemde kalmasına sebep olur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kulların şirkin kötülüğünü ve haramlığını daha iyi anlayabilmeleri için sadece şirki yasaklamakla kalmadı, bilakis şirkten uzak durmayı şeriat kıldı.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* büyük şirki işleyip tövbe etmeyen kimseleri tekfir etmek, düşmanlık beslemek ve onlara karşı savaşmak için gönderilmiştir.

Büyük şirk, ilahlığa ait bir özellikte yaratılmışları Yaradan'a benzetmektir. Batınî ve zahiri ibadetlerden birini veya bir kısmını Allah'tan başkalarına sunmak ve Allah'a ait sıfatları başka varlıklara vermek de şirktir.

Allah'ın hükmünden başkasını kabul etmek, meşrû görmek veya onun Allah'ın hükmünden üstün yönleri olduğuna inanmak büyük şirktir. Çünkü hakimiyet, yalnızca Allah'a has bir haktır. O'ndan başkasının, kendinden bir hüküm getirme hakkı asla yoktur.

Alimler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet eden kimsenin şehadeti söylese,

namaz kılsa, oruç tutsa bile kafir olduğu üzere icma etmiştir.

Salihler konusunda aşırı gitme de Alemlerin Rabbini inkar ve dinden çıkmanın sebeplerindendir.

Kim melekleri veya peygamberleri aracı yapıp dualarında onlara yönelir, onlara tevekkül eder, faydalar elde etmek veya zararı def etmek için onlardan yardım isterse müslümanların icması ile kafirdir.

Müşriklerin dini, krallar ile vatandaşlar arasında vasıtalar edinildiği gibi Allah ile yarattıklarının arasında da vasıtalar edinme suretiyle putlara ibadet etmektir.

Kim Allah'ın dışındaki herhangi bir varlıktan, Allah'tan başka hiç kimsenin güç yetiremeyeceği şeyleri isterse müşrik bir kafirdir. Sadece Allah'a yakınlaşmak ve O'nun katında şefaat istemiş olsa bile...

Ta'til şirki, şirk çeşitlerinin en çirkinlerindendir. Firavun'un şirki de bu şirktendir. Mutlak şirk ile ta'til, birbirinden asla ayrılmazlar.

İrade ve niyetteki şirk ise kendisinden kurtulanın çok az olduğu, sahili olmayan bir denizdir. Amellerini yalnızca dünyevî menfaatler için yapan ve Allah'ın rızasını gözetmeyen kişiler bu şirke düşmüş olurlar.

Büyük şirk, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya karşı kötü zan beslemektir ve Allah katında günahların en büyüğüdür.

Şirk cahillik ile, tevhid ise ilim ile kardeştir.

Büyük şirk işleyen kimseler kendilerini cehennemden kurtaramazlar. Ancak tevbe eder, Allah'ı tevhid eder ve müşriklere buğz ederlerse müstesna...

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* dönemindeki Arap müşrikleri, Rububiyyette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı tevhid ederlerken ilahlık konusunda şirk koşuyorlardı. Ancak zamanımızdaki müşrikler, ilahlık konusunda şirk koştukları gibi Rububiyyette de şirk koşmaktadırlar.

Bir şeyin hükmü, ona verilen isme değil o işin hakikatine tabidir. İşi yapanın itikadı önemli değildir. Allah'a şirk koşan kimse kendi nefsini müşrik olarak isimlendirse de isimlendirmese de müşriktir. Hakeza kişinin yapmış olduğu fiili ilah edinmek, ibadet, şirk olarak isimlendirmemesinin bir önemi yoktur.

Şirkin içine Rabbi yerme, Rabbe eksiklik isnad etme, onu yaratılmışlara benzetme gibi kötülükler girdiği ve bizzat kendisi de çirkin olması sebebi ile haram kılınmıştır.

Küçük Şirk, kişiyi İslam dairesinden çıkarmayacağı gibi tevhidin aslına da zarar vermez. Ancak küçük şirk, tevhidin kemaline aykırıdır ve büyük şirke yol açan vesilelerdir.

Belayı def etmek için kolye veya boncuk takmak ya da buna benzer şeyler yapmak cahiliyye adetidir.

Muska asmak, şayet içerisinde yazılı olan Kuran'dan bir ayet bile olsa caiz değildir.

Salihlerin kabirlerini kutsamak; Lât'ı kutsamak, ağaçları, taşları, Uzza ve Menat'ı kutsamak gibidir.

Sihir, şeytanın amellerindendir ve onunla ancak şirke ulaşılır ve kötü ruhlara yaklaşılır.

Kehanet[10] şirktir. Kim kehanet göstermeye çalışır veya kehanet gösterenleri tasdik ederse

[10] Günümüzde "medyumluk" olarak da isimlendirilen kehânet, gelecekten haber verme iddiasıdır. Kâhin veya medyum, Allah'tan başka hiç kimsenin bilemeyeceği gaybî şeyleri veya geleceği bildiğini iddia eder ki böylece Allah'ı inkar etmiş ve kafir olmuştur. Sözlerini tasdikleyen de apaçık bir şekilde şirke düşmüştür. *(yayıncı)*

yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olan bir hususta Allah'a şirk koşmuştur.

Uğursuzluk (uğursuz sayma) da şirk çeşitlerindendir. Zira bu olayları Allah'tan gayrısı ile irtibatlandırmaktır.

Yıldız falcılığı (müneccimlik) apaçık bir şekilde Alemlerin Rabbine küfretmektir.

Yıldızlar sebebi ile yağmurun yağdığına inanmakta şirk çeşitlerindendir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya karşı söylenen edep dışı her sözden uzak durmak ve dikkatli olmak gerekir. Çünkü bu sözler akideyi delip geçer ve tevhidi eksiltir.

Alimler, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in hücresini mesh etmeyi yasaklamışlardır.

Allah katında yaratıkların en şerlisi kabirleri mescid edinen kimselerdir. Bu, Allah'tan bir lanete sebep olma ve şirkin en büyük sebeplerinden olmakla beraber Yahudi ve Hıristiyanların adetidir.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* kabirleri kireçlemeyi, yükseltmeyi ve başına yazı yazılmasını yasakladı.

Alimler, kabirleri yükseltmenin haram olduğu ve yüksek olan kabirlerin yıkılması gerektiği hususunda ittifak etmişlerdir.

Dua esnasında yaratılmışlara yönelmek ve onlar adına yemin etmek din hususunda sonradan uydurulmuş münker bidatlerdir.

Şefaat

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in ümmetinden büyük şirk işlemeyen günahkârlara şefaat edeceği hususunda bazı bidatçiler müstesna olmak üzere ümmetin geneli ittifak etmiştir.

Müşriklerin Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in şefaatinden mahrum kalacağı konusunda ise icma vardır.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in şefaatine en çok layık olan kimseler, kendisini şirkten tamamen uzak tutan, üzerinde şirkten en küçük bir iz bile bulunmayan tevhid ehli kimselerdir.

Kuranda sabit olan şefaat ile reddedilen şefaat arasındaki fark; şirk ile tevhid, küfür ile iman arasındaki fark gibidir.

Müşrik; "La ilahe illallah" sözünü telaffuz eden, ancak bununla birlikte bu sözün şartlarını ihlal eden kimsedir.

Şirk tüm söz ve amelleri boşa çıkarır, batıl kılar. Şirk, imanın tamamen zıttıdır. Bu durum Kur'an, sünnet ve icma ile sabittir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ve tüm müminler "İslam'da kabirlere ibadet etmek vardır" diyen kimselerden berîdir.

Kim kendisi ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* arasında dua edeceği, tevekkül edeceği ve kendisinden dilekte bulunacağı vasıtalar edinirse kafir olur. Bu konuda icma vardır.

Hata ve tevil sahibi müşrikler[11] hataları ve tevilleri sebebiyle mazeretli değildirler.

---

[11] Fetava el-Lecne ed-Daime'nin vermiş olduğu fetvaların birinde mazeretli ve hatalı kişiden bahsederken şöyle denilmektedir: "Açık ve sabit bir konuda hata yapan ya da dinin zaruri olarak bilinmesi gereken konuları hakkında hata yapan kişinin hatası kabul

Alimler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet eden kimsenin kafir olduğunda icma etmişlerdir. Velev ki bu kişi şehadet kelimesini söylese, namaz kılsa veya oruç tutsa bile…

Şirk; küfür çeşitlerinin en büyüğüdür. Şirki işleyen kimse tevbeye çağrılır. Eğer tevbe ederse eder, etmez ise öldürülür.

Müşriklerin imamlığı caiz değildir. Yine onların namazı da sahih değildir. Dolayısıyla Müslümanların onların arkasında namaz kılması asla caiz değildir.

Müslümanlarla dostluk kurmak ve müşriklerden uzak durmak İslam dininin en önemli rükünlerindendir.

Müşriklerle dostluk, dinden dönmek ve Alemlerin Rabbini inkar etmektir.

Müşrikler tövbe edip şirkten tevhide dönünceye ve İslam'ın hükümlerini uygulayıncaya kadar onlarla savaşmak gerekir. Şayet bunun bir kısmından yüz çevirirlerse onlarla savaşmak gerektiğine dair icma vardır.

---

edilmez. Ancak kişinin ictihadi ve nazari konulardaki hatası affedilebilir."

Alimler "La ilahe illallah" sözünü söyleyip manasına inanmayan ve gereğiyle amel etmeyen kimselerle bu sözün gerekleriyle amel edinceye kadar savaşılması gerektiğine ittifak etmişlerdir.

Zahir ve mütevatir İslam şeriatıyla amel etmekten imtina eden gruplar, şehadeti söyleseler ve şeriatın bir kısmıyla amel etseler bile şeriatın tamamına sarılmadıkları müddetçe onlarla savaşmak gerekir. Bu üzerinde hiç bir ihtilafın olmadığı bir konudur.

Tevhid ve Şirk Üzerine Bina Edilen Hükümler

Bir kimsenin, şehadet lafzının manasını bilinceye, onu kabul edinceye ve bu kelimenin gerekleriyle amel edip boyun eğinceye kadar İslam'ı sahih olmaz.

Şehadet kelimesinin telaffuz etmek, kanın koruma altına alınacağına işaret eder yoksa kanın koruma altına alınması için yeterli değildir. Şöyle de denilebilir: Bu sözü söylemek onunla amel edilmediği müddetçe kanı koruma altına almak için yeterli değildir.

"La ilahe illallah" kelimesini yalnızca telaffuz etmek, kanı ve malı koruma altına almaya yetmez. Hatta manasını bilmek ve bu kelimeyi ikrar etmek dahi yeterli değildir. Hatta bu kelimeyi söyleyen ve Allah'tan başka kimseye ibadet etmeyen kişinin bile malı ve canı korunmuş olmaz. Ta ki bu kelimeye Allah'ın dışında ibadet

edilen her şeyi reddetmeyi de ilave etmesi gerekir. Yine kişi bu konuda şek ve şüpheye düşerse kanı ve malı korunmuş olmaz.

Müşrikler "La ilahe illallah" sözünü söyleseler de tevhidi yerine getirinceye kadar onlarla savaşılır.

Kim tevhidi izhar ederse (açığa vurursa) tevhide muhalif bir söz veya amel kendisinden zuhur etmedikçe bu kişiyi tekfir etmekten kaçınmak gerekir.

Tekfir tevhidin asıllarının terki, imandan ya da dinin temellerinden yüz çevirmek sebebi iledir.

"La ilahe illallah" kelimesinin manasını bildiği halde Allah'a şirk koşan kimsenin küfründe şüpheye düşen veya tereddüt eden kimse tağutu inkar etmiş değildir.

Kim müşrikleri tekfir etmez, onların küfründe şüphe eder veya onların tuttukları yolu tasdik ederse kafir olur.[12]

---

[12] Bazı insanların Yahudilerin, Hıristiyanların, Rafızilerin ya da Laiklerin dinlerini savunduğunu duyarsınız. O Laikler ki dini mescidlere hapsetmişlerdir. Onlara göre dinin hayat üzerinde hiç bir etkisi yoktur.

Alimler Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e söven kimsenin kafir olduğu konusunda icma etmişlerdir.[13] Ümmetin tümüne göre böyle bir kişinin cezası öldürülmektir. Kim bu kişinin küfründe şüphe ederse kafirdir.

"Şehadeti yerine getiren, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın dışındakilere ibadet etse bile tekfir edilmez" diyen kimse kafirdir. Kim böyle bir kimsenin kafirliğinde şüphe ederse o da kafirdir.

Din, şahsî bir iştir. Kişi ile Allah arasındadır. Toplumlar veya devlet üzerinde hiçbir etkisi yoktur. İnsanların hayatına asla karışamaz…

Yeri gelmiş iken günümüzde insanlar arasında oldukça yaygın olan ve kişiyi küfre düşüren sözlerden bazılarını hatırlatmakta fayda görüyorum.

"Yahudiler Müslümanlardan daha hayırlıdır", "Şiiler, Ehl-i Sünnet'ten daha hayırlıdır" veya "Laiklikle amel etmek caizdir" gibi sözler kişiyi küfre düşüren sözlerdir.

[13] Başımıza gelen musibet ne kadar da büyük! Günümüzde müslümanlardan bazı gruplar görürsün ki yanlarında Allah'a ve rasulüne hakaret edilir, sövülür de hiçbir tepki göstermezler. Onlardan görebileceğin en büyük tepki "Ey adam! Bu yaptığın haramdır" demeleridir. Acaba o kafirlerin yaptığı sadece haram mı?

Dinin asılları, Allah'ın kitabında açıklığa kavuşturduğu muhkem emir ve yasaklarıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kulları üzerindeki hücceti Kuran'dır. Kime Kur'an ulaşmış ise ona hüccet ulaşmış demektir.

Kim duasında Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anhu)*'a yönelirse[14] ve ondan bir şeyler isterse kafir olur. onun küfründe şüphe eden de kafirdir.

Kendilerine Kuran ve risaletin ulaşmadığı ve cehaletleri üzerine ölen Fehret ehli kimselere müslüman ismi verilemeyeceği ve onlar için mağfiret talep edilemeyeceği hususunda icma vardır. Ancak ilim ehli onların ahiretteki azabı konusunda ihtilaf etmişlerdir.

Şeyhulislam Muhammed b. Abdulvehhab şöyle demiştir: "İbni Teymiyye *(rahimehullah)*'ın "Muayyen tekfir yoktur" sözü riddet ve şirk hususlarında değil, bilakis tâli konularındadır."

İslam; Allaha hiçbir şeyi ortak koşmaksızın yalnızca O'na ibadet etmek, O'nu birlemek ve rasulu Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e

---

[14] Tabii ki bu sözümüz sadece Ali *(radıyallahu anhu)* için değil tüm sahabiler için geçerlidir.

iman etmek ve onun getirdiklerine tâbi olmaktır. Bunları yerine getirmeyen kul, müslüman değildir. İnatla karşı çıkan inatçı bir kafir olmasa bile cahil bir kafirdir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisine hüccet ikame edilmemiş hiçbir kula azap etmez.[15]

Hüccetin ikamesi; şahısların, mekanların ve zamanın farklı olması ile farklılık arz etmektedir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendilerine kitap gönderilmemiş cahiliyye dönemi insanlarını bile büyük şirk hususunda mazeretli görmez iken, ellerinde Kur'an bulunan, onu işiten ve okuyan kimseleri nasıl mazeretli görür?[16]

Müşrik "La ilahe illallah" sözünün ispat ettiğini nefyeden, nefyettiğini ispat eden kimsedir.

Tüm kafir ve müşriklerin işledikleri küfür ve şirke dair kendilerimce geçerli mazeretleri vardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* *"Dikkat et! Hâlis*

[15] Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* *"Gerçek şu ki: Halkı habersizken, Rabbin zulüm ve haksızlık ile ülkeleri helâk edici değildir." (6 Enam/131)* buyurmuştur. *(yayıncı)*

[16] Günümüzde bu akidede olan kimselere ne kadar da muhtacız! Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.

din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler "Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz" derler. Doğrusu Allah ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez." (39 Zümer/3) buyurmuştur.

Fıkıh kitaplarının mürtedlerle ilgili bölümünde alimlerden hiç kimse "Şu fiil küfürdür. Ya da şu söz küfürdür. Ancak kişi bunun şehadet kelimesine muhalif olduğunu bilmiyorsa cehaletinden dolayı tekfir edilmez" şeklinde bir ifade kullanmamıştır.

İnsan manasını bilmediği ağzından çıkan bir söz ile de tekfir edilir. Söylediği sözün manasını bilmiyorsa cehaleti mazeret değildir. Ya da söylediği sözün kendisini Allah'a yaklaştırdığını zannediyor olsa bile mazeret değildir.

Şirkte taklid asla caiz değildir. Çünkü şirki terk etmek, asılların aslıdır. İnsanların yaratılma gayesidir. Mükelleflerin şirkin yasaklanmış olduğundan cahil kalmaları mazeret değildir.[17]

[17] Şeyh Abdurrahman b. Cibrin *(rahimehullah)* dedi ki: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kitabında *"İnsan-*

Te'vil, ictihad, hata, taklid ve cehalet sebebi ile işlenilen büyük küfrün sahibini kafir yapmayacağı iddiası açık bir şekilde Kur'an ve Sünnet'in naslarına muhalif bir iddiadır.

Kuran'ın kendisine ulaştığı kimseler, İslam Dininin asıllarında asla mazeret sahibi değildirler.

Hüccet ikame edilinceye kadar muayyen tekfir yoktur. Aynı zamanda kader ve irca gibi delilleri bazı insanlara gizli kalabilecek konularda da muayyen tekfir geçerli değildir.

Ayet ve hadislerin zahirleri ve cumhur ulemanın sözleri, Allah'a şirk koşanların ve Allah ile birlikte başkalarına da ibadet edenlerin küfrüne delalet etmektedir. Muayyen olan ya da olmayan deliller arasında hiçbir fark yoktur.

---

lardan, bilgisi olmaksızın Allah hakkında tartışmaya giren ve her inatçı şeytana uyan birtakım kimseler vardır. Onun (şeytan) hakkında şöyle yazılmıştır: Kim onu yoldaş edinirse bilsin ki (şeytan) kendisini saptıracak ve alevli ateşin azabına sürükleyecektir" (22 Hac/3-4) buyurmuştur. Bu ayet cahil ve taklitçi olan müşriklerin cehaletlerinin ve taklitçiliklerinin, kendilerini Allah'ın azabından kurtaracak bir mazeret olmadığını açıklamaktadır."

Alimler, Allah'ın dışında başkalarına ibadet edenlerin kafir olduğu hususunda cahilleri istisna etmemişlerdir. Bilakis onları muayyen olarak tekfir etmişlerdir. Bu konu fıkıh kitaplarında "Mürtedin Hükmü" başlığı altında ele alınmıştır.

Allah'ın dışındakilere ibadet eden kimse büyük şirki işleyen müşriktir. Onun kendi namazı sahih olmadığı gibi namazda onu imam kabul etmek asla caiz değildir.[18] Büyük şirki işlediğinden dolayı onun arkasında kılınan namaz da sahih değildir.

Kim duasında Allah'tan başkalarına yönelirse İslam dininden çıkan bir müşriktir. Onun

---

[18] Bugün camilerdeki imamların (Namaz Kıldırma Memurları) durumlarını araştırdığımızda onların arkalarında kılınan namazın asla caiz olmadığını görürüz. Çünkü onların kıldıkları namaz sahih değildir. Zira onlar tağutların en büyük destekçilerindendir. Onlar sadece bulundukları görev itibariyle kavlî ve ameli bir çok şirk işlemektedirler. Bu konuda daha detaylı bilgi edinmek isteyenlerin Abdullah el-Ensar'ın "Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz" adlı eserini okumalarını tavsiye ederiz. *(yayıncı)*

kestiği, üzerine Allah'ın ismini ansa bile meyyit hükmündedir ve yenilmesi caiz değildir.

İçerisinde şirkin zahir olduğu (ortaya çıktığı), haramların alenen işlendiği, dinin maslahatlarının ihmal edildiği belde, küfür beldesidir.[19]

İmam Malik *(rahimehullah)* "Selefe kötü söz söylenilen bir yerde ikamet etmek hiçbir müslümana helal olmaz" demiştir.

İmam İbni Kesir *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Dinini yaşama imkanı olmadığı ve hicrete gücü yettiği halde müşriklerin arasında ikame eden kimse, kendisine zulüm eden kimsedir ve bu yaptığı icma ile haramdır."

Küfür beldesinde yaşayan bir kişi, dinini açığa vursa bile o beldedeki sapkın fırkaların ken-

[19] Maalesef günümüz Mürcielerinden bazıları, mel'un beşeri kanunlarla yönetilen, haramların serbest bırakıldığı ve müslümanlara zulmedilen bir ülkenin başkanına "Ulu'l Emir" demektedirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bu sözü söyleyenleri o Ulu'l Emir (!) ile birlikte haşretmesini dilerim. Allah'a yemin ederim ki günümüzdeki yöneticiler Ulu'l Emir değildir. Onlar Allah'ın, Rasulunun ve müminlerin düşmanı, kafir ve mücrim tağutlardır.

disi ile meşhur oldukları bidat ve şirklerine açıkça muhalefet ve düşmanlık etmedikçe müslüman olamaz.

Hicret etmeye gücü yetmeyip müşriklerin ve bidatçilerin arasında kalmaya mecbur kalan muvahhidler, bu süre zarfında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya karşı takvalı olmalı, gücü yettiği kadarıyla müşrik ve bidatçilerden uzak durmalıdır. Bizzat kendisinin üzerine düşen görevleri yapmalı ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisi için bir çıkış yolu yaratıncaya kadar eziyetlere sabretmesi gerekir.

İbni Kesir *(rahimehullah) "Muhakkak ki îmân edip hicret eden, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihâd edenler; barındırıp yardım edenler, işte onlar; birbirinin dostudurlar. îmân edip de hicret etmeyenlere gelince; hicret edene kadar sizin onlarla bir dostluğunuz yoktur. Şayet onlar da din hususunda sizden yardım isterlerse; sizinle aralarında muahede bulunan bir kavim aleyhinde olmamak üzere, onlara yardım etmek boynunuza borçtur. Allah yaptıklarınızı görendir. Küfredenler ise birbirlerinin dostudurlar. Eğer siz bunu yapmazsanız; yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesâd olur." (8 Enfal/72,73)* ayetinin tefsirinde şöyle demiştir:

"Müşriklerden uzak durulmadığı ve müminlere yardım edilmediği zaman insanlar arasında fitne meydana gelir. Kafirlerle müslümanlar birbirlerine karışır. Bu, dinin zayıflaması ve kafirlerin güçlenmesi demektir."[20]

Kim kerih gördüğü halde müşriklerle beraber müslümanlara karşı savaşmak için savaşa çıkarsa, onun hükmü kafirlerin hükmü gibidir.

Kendi ihtiyarıyla ve itaat ederek müslümanlarla savaşmak için müşriklerle birlikte savaşa çıkar, bedeni ve malı ile yardım ederse onlar gibi kafir olur.[21]

---

[20] Subhanallah! İşte bu durum, İslam beldelerinde hüküm süren ve gece-gündüz iman ile küfrü birbirine karıştırmaya çalışan zalim ve laik tağutların arzuladığı bir durumdur. Bunun neticesinde ise sen bir taraftan namaz kılan ve oruç tutan diğer taraftan da laik-demokratik sistemlerde şirk seçimlerine katılarak Allah'a ortak koşan kimseler görürsün.

[21] Dünya küfür devletlerin çıkarlarını savunan ve "Barışı Koruma Birlikleri" diye adlandırılan birliklere katılan gençleri uyarıyorum. Hiç şüphesiz bu ülkeler tüm İslam beldelerini işgal ettiler. İşgal ister Filistin, Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi fiili işgal olsun, ister diğer ülkelerde olduğu gibi ekonomik ve siyasi otoriteyi ele geçirerek yapılan bir işgal olsun fark et-

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müşriklerle şirkten dönüp tövbe edinceye, amellerini yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* için yerine getirinceye, namazı kılıp zekat verinceye kadar savaşmamızı emretmiştir. Şayet bundan veya bunun bir kısmından yüz çevirirlerse icma ile öldürülmeleri gerekir.

İbni Teymiyye *(rahimehullah)* Tatarlar hakkında şöyle demiştir:

"İslam'ın zahir ve mütevatir ahkamına teslim olmaktan imtina eden tüm gruplarla (şehadet kelimesini söyleseler veya şeriatın bir kısmına sarılsalar bile) İslam şeriatine tamamen teslim oluncaya kadar savaşmak gerekir. Onların öldürülmeleri Ebu Bekir *(radıyallahu anhu)* ve sahabelerin zekat vermeyenlerle sa-

---

mez. BM bayrağı altında savaşan gençlere Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği "Kim Allah'ın kelimesinin yüceltilmesi için savaşıyorsa işte o, Allah yolundadır" hadisini hatırlatırım.

Ey gençler! İsrail bayrağına benzeyen BM bayrağı altında yapılan savaş, Allah'ın kelimesinin yüceltilmesi için yapılan bir savaş mıdır? Vallahi değildir. Hiç şüphesiz o, tağutların ve onların takipçilerinin hile ve aldatmacalarından başka bir şey değildir.

vaşmalarına benzer. Onlardan sonra gelen tüm alimler de bu konuda ittifak etmişlerdir."[22]

İslam'ı sadece kabul eden ama şeriatının gereklerini yerine getirmeyen kimselerle dinin tamamı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait oluncaya ve yeryüzünde fitne kalmayıncaya kadar savaşmak gerekir. Çünkü dinin bir kısmı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkaları için olursa savaşmak vacip olur.

Müşrikleri tekfir etmeyen, onların şirklerinde şüphe duyan kimselerle savaşmak vaciptir. Çünkü bunlar kişinin İslam'ını bozan ve iptal eden hallerdir. Kim müşriklerin şirkinden şüphe duyar ve onları tekfir etmez ise kafirdir. Malı ve kanı helaldir.

Müşrikleri destekleyen ve Müslümanlara karşı düşmanlık besleyen ve müşriklere eliyle, diliyle, kalbiyle ve malıyla yardım eden kimse-

[22] Kendisine güç yetirilemeyen (mümteni) kimselerle savaşmak her zaman tekfir edilmelerini gerektirmez. Yani onlarla savaşılması, onların kafir olarak görülmesinden ötürü olmayabilir. Belki müslüman da olabilirler. Onlarla savaşılması, şer-i ahkamın gereği değil de kendilerine güç yetirilemeyen (mümteni) olmaları sebebiyledir. Allahu a'lem.

lerle cihad etmek vaciptir. Çünkü bu, kişiyi İslam'dan çıkaran küfürlerdendir.

El ile yardım etmeye örnek olarak gençleri Amerikan, İngiliz ve Fransızlar gibi Hıristiyanlarla birlikte Müslümanlara karşı savaşmak için göndermek, mücahidleri onlara ihbar etmek veya mücahidler arasında tefrika çıkarmak gibi amelleri sayabiliriz.

Dil ile yardım etmeye örnek olarak da günümüzdeki bazı laik yazarların veya kendini Müslüman zanneden, şehadet getirip namaz kılan, oruç tutan bazı yazarların yaptığı gibi kafirlerin gazetelerinde küfrü öven, müslümanları ve özellikle de muvahhid mücahidleri kötüleyen, onlarla alay eden, şeriatin emirlerini uygulama konusunda Müslümanları ümitsizliğe düşüren bazı sözüm ona alimlerin yaptıklarını örnek gösterebiliriz.

Onlara kalbiyle destek olmaya örnek olarak ilk saflarda namaz kılan ancak İslam Şeriat'ından hoşlanmayan, muvahhidlerin zulüm mahkemelerine çıkarılmaları ve hapishaneye atılmaları için onları tağutlara ihbar eden, devlet güvenlik mahkemelerinde haklarında karar

verip muvahhidlerin yıllarca parmaklıklar arkasında kalmasını sağlayan zındıkları verebiliriz.

Riddet, müslüman olduktan sonra tekrar küfre dönmektir. Riddet sözle, amelle, itikadla veya şüphe etmekle gerçekleşir.

İşte bu görüş genel olarak İslam ümmetini ve özellikle de Şam diyarını fitneye düşüren bidatçi Mürcienin sahip olmuş olduğu görüşün tam aksine Ehli Sünnet vel Cemaat'in görüşüdür. Bu bidat ehli Mürcieler kendilerini "Selefî" diye isimlendirerek selefe iftira atmaktadırlar.Halbuki Selef-i Salihin iman meselesinde bunların inançlarından tamamen beridir. Bu bidatçilerin başında Ali el-Halebi, Hasan Meşhur ve Selim el-Hilali gelmektedir. Bu bahsettiklerimizin sonuncusu (Selim el Hilali) maddi hırsızlıklar yaptığından dolayı diğer gruptan ayrılmıştır. Fakat bunların ilmi hırsızlıklarından söz etmek istersen, istediğin kadar söz edebilirsin bunda hiçbir sakınca yoktur.Bir diğer Mürcie ise "Tekfir Usulünün İptali" adında bir kitapçık yazan Semir Murad'dır. Kitabında kendi cahilliğini ve bidatini ortaya koymuştur.

Zaten bu kişinin kitabını "Tekfir Usulünün İptali" diye isimlendirmesi dahi sözü "İslam'da

tekfir yoktur" demeye getirmesindendir. Oysa tekfir, şer'i ve sabit bir hükümdür. Tekfiri ancak bidatlerinin içinde boğulmuş bidatçiler inkar edebilir. Tekfirin şer'i ve sabit bir hüküm olduğunun en büyük delili ise fıkıh konularının hepsini içeren fıkıh kitaplarında riddet ve mürted konusunun mutlaka ele alınmasıdır. Mesele sadece bununla kalmamaktadır. Bu adam bidatini meşrulaştırabilmek için İbni Teymiyye *(rahimehullah)* hakkında açıkça yalan söylemektedir.

Kitabının 11. sayfasında İbni Teymiyye'den nakil getirerek şöyle demektedir:

"Mürcie üç fırkadır. Birinci fırka "İman, sadece kalple tasdik etmektir" demektedir. Nitekim kişi ne söylerse söylesin, hangi ameli işlerse işlesin fark etmez. İkinci fırka "İman sadece dilin tasdikidir. Kişi nasıl inanırsa inansın ve hangi ameli işlerse işlesin önemli değildir" diyenlerdir. Üçüncü fırka ise "İman, kalbin ve dilin tasdikidir. Amel imandan değildir" diyenlerdir. İlk iki fırka Mürcie'nin aşırılarındandır. Üçüncü fırka ise Fukahanın Mürcie'sidir ve bu üç fırka iman azalmaz ve çoğalmaz demekte ve

ayrıca imanda istisna olmaz demektedirler (Fetava, 7/195)."

Bahsedilen sayfaları açıp baktığında tamamen bir tahrif yapıldığını göreceksin. İbni Teymiyye'nin fetvalarında yer alan metni eksiksiz bir biçimde sunuyoruz. Mecmuu'l Feteva'da şöyle geçmektedir:

"Mürcie üç sınıftır. Bunlardan bazıları "İman, sadece kalpte olandır" derler. Bir diğer kısmı ise kalp amellerini imana dahil ederler ki bu görüşe sahip olanlar Ebu Hasan'ın kitabında da sözlerini aktardığı gibi Mürcie fırkalarının çoğunluğunu teşkil eder. Bunların dışında burada sayamayacağımız birçok Mürcie fırkası zikretmiştir. Fakat biz genel olarak dile getirmiş olduklarını zikretmekle yetindik. Bu zikretmiş olduklarımızın içerisinde kalbin amellerini imandan görmeyenler de vardı. Mesela Cehm ve ona tâbi olan Salihî gibileri... İşte bu kimseler ve arkadaşları Mürcienin bu görüşünü desteklemişlerdir. İkinci sınıf ise "İman sadece dilin sözüdür" diyenlerdir ki bu sözü Kerramiyye'den önce hiç kimse söylememiştir. Üçüncü sınıf ise "İman kalbin tasdiki ve dilin sözüdür" diyenlerdir. Bu görüş fıkıh ehlinden meşhur olarak gelen görüştür."

Semir Murad'ın aktarmış olduğu nakil ile bizim aktarmış olduğumuz nakil karşılaştırıldığında kasten yalan söylendiği ve sahtekarlık yapıldığı görülecektir. Bu ise hiç şüphesiz yazarın adalet vasfını kaybetmesi için yeterlidir. Ayrıca buna ilaveten İslam uleması hakkında yalan söyleyen bir kimsenin ümmet için akide kitabı yazması nasıl düşünülebilir? Ya da nasıl olur da İslam ümmetinin gençlerini yönlendirmede yer alabilir? Semir Murad adındaki kişi niçin İbni Teymiyye'nin metnini tahrif etmiştir?

Başarı Allah'tandır diyerek şöyle cevap veririz:

Birincisi; Semir Murad'ın naklettiğine göre İbni Teymiyye "Mürcielerin en meşhur fırkaları üç fırkadır" demiştir. Halbuki İbni Teymiyye "Mürcielerin en meşhur fırkaları üç sınıftır" demiştir. Semir Murad Mürcie'yi sadece üç fırkayla sınırlayarak hatta bu Mürcie, bunlar da Mürcie fırkaları diyerek neyi kastettiğini bilmiyorum.

Biz cevap verme hususunda tereddüde düşüyoruz ve diyoruz ki: "Söylemiş olduğu sözler, bu kişinin sadece İbni Teymiyye'nin sözlerini tahrif etmedeki kastının ne olduğunu bilmemiz

için yeterli olmaz. Ayrıca ifade etmek isterim ki İbni Teymiyye sahih bir metinde şöyle demektedir "Ebu-l Hasen kitabında fırkaların sözlerini ve bir çok fırka olduğunu zikretmiştir. Bizim burada sözlerinin hepsini aktarmamız gereksizdir..” İbni Teymiyye bahsetmiş olduğumuz metinde “Mürcie birçok fırkadır” demektedir. Fakat Semir Murad, Şeyh İbni Teymiyye’nin bu sözlerini görmemekte ısrarcı davranmaktadır.

İkinci olarak Semir Murad (5/197) İbni Teymiyye hakkında yalan söyleyerek “Mürcie fırkalarının hepsi imanın azalmayacağını ve fazlalaşmayacağını ve imanda istisna etmediklerini” söylemektedir. Nihayet İbni Teymiyye’nin sözlerinden de anlaşıldığı gibi kendisi böyle söylememiştir.

Öyleyse Semir Murad’ın okuyucuya iletmek istediği mesaj şudur:

“Mürcie fırkaları sadece bu üç fırka ile sınırlıdır ve başka hiç bir fırka yoktur. Ayrıca Mürcienin hepsi imanın azalıp artmayacağını ve imanda istisna etmediklerini söylemektedir. Nitekim kim iman azalır, çoğalır ve imanda istisna olabilir der ise o ircadan beri olmuştur. Zira bu sözlerin hepsi İbn Teymiyye’nin sözleridir.”

İşte Semir Murad’ın bütün bu yalan ve tahriflerinden maksadı; asrımızın “İman azalır ve çoğalır” diyen Mürcielerinin yani kendi ve kendisi gibilerinin üzerinden irca etiketini çıkartabilmektir. Zaten kendisi böyle bir inanca sahiptir...

Ayrıca ben burada okuyucuyu, Semir Murad’ın bu sözleri sarf ederken “İmanın Sınırları” adlı bir alt konuda zikrettiklerini ve bu sözlerinde Şeyh İbni Teymiyye’ye göre imanın sınırını açıkladığını görmeye davet ediyorum. Halbuki bugün herkesin de bildiği gibi bir şeyin sınırı demek, onun tarifi demektir. Ancak Semir Murad İbni Teymiyye’nin imanın sınırını nasıl tarif ettiğini tam olarak kesinlikle belirtmemiştir. Bundan ziyade İbni Teymiyye’nin sözlerini aynı Ali Halebinin yaptığı gibi kesik kesik, oradan buradan kopuk bir şekilde getirmiştir. Semir Murad, İbni Teymiyye’ye göre imanın sınırını tam olarak zikretmesi gereken yerde zikretmemiş ve meseleyi daha sonra “Namazın Terki” başlıklı bir alt konuda zikretmiştir.

Semir Murad bahsetmiş olduğumuz yerde ne demişti? Demişti ki; iman akd ve sözdür. Şayet Semir Murad hakikaten İbni Teymiyye’nin aki-

desi üzerine ise "İbni Teymiyye'ye Göre İmanın Sınırı" konusunda neden "İbni Teymiyye'ye göre imanın sınırı akd ve sözdür" dememiştir?

Ayrıca Semir Murad'a sormak isterim ki Ehli Sünnet vel Cemaat imamlarından hangisi "İman akd ve sözdür" demiştir? Oysa kesinlikle hiçbir imam böyle bir söz söylememiştir. Bu söz Semir Murad'ın bidatlerindendir.

Ey Semir! Sen şayet hakkı arıyorsan neden Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in yolundan çıkıyor ve bazı sözler uydurarak, oradan buradan kırparak kendine delil almaya çalışıyorsun? Neden Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in kaynaklarına müracaat etmiyorsun? İşte bu üslup daimi komisyonun kendisini kabul etmediği, bidatini ve cehaletini açıkladığı Ali Halebi'nin üslubunun aynısıdır.

Okuyucu kardeşimin bilmesi gerekir ki İbni Teymiyye'nin sözleri çoğu zaman anlaşılamayabilir. Ancak söz edilen konunun öncesi ve sonrası güzelce okunduktan ve düşünüldükten sonra anlaşılabilir. Belki sözünün tam olarak anlaşılması için müracaat edilmesi ve okunması gereken sayfalar onlarca sayfa olabilir. Bazen İbni Teymiyye meseleyi ele alır ve tartışabilir. Okuyan kimse İbni Teymiyye'nin sözlerini okurken

kendisinin sözleri zannedebilir. Halbuki İbni Teymiyye orada hasmına reddiye veriyor ya da onun sözlerini naklediyor olabilir.

Yukarıda aktarmış olduğumuz sahtekarlıkların Semir Murad'dan zuhur etmesi hiç de şaşılacak bir şey değildir. Peki, neden?

Çünkü bu adam tağutları dost edinmekte ve onları müdafaa etmektedir. Tağutlar ile uyumlu bir şekilde çalışmakta ve onların emirlerini yerine getirmektedir. Bunun kanıtı ise; Semir Murad'dan seçimlerde aday olan istihbarat subayı emeklisi İbrahim adlı kişinin yanında durması ve ona destek olması istenmiştir. Semir de bu kişiye bilfiil destek olmuştur. Ayrıca kendisinden müslüman kardeşler aleyhinde olan bir gencin seçimlerde aday olabilmesi için kamp çadırlarında çalışması istenmiştir. Dolayısıyla kendisi bu talebi yerine getirmiş ve bir mescid imamını bu konuda ikna etmeye çalışmıştır. Bu kişi kamp çadırlarında yer alan Mescid-i Sahabe'nin eski imamı olan Ebu Hafs'dır. Ancak bu kişi emniyet birimlerinin baskısından ötürü bu öneriyi red etmiş ve işini terk etmiştir. Daha sonra ise sebze pazarında çalışmaya başlamıştır. Ayrıca Semir bu kadarla da yetinmemiş, Seyyid

Tantavi (Eski Ezher şeyhi) öldüğünde haddini aşarak ona rahmet dilemiş ve şehitlere dil uzatarak kendi internet sayfasında şöyle demiştir:

"İnsanlar bazı kimselere rahmet diliyor hatta Allah yolunda şehit diye nitelendiriyor. O kimseleri böyle nitelemeleri ise ancak kendi istek ve arzularına göre hareket ettiklerinden dolayıdır. Halbuki Seyyid Tantavi bahsetmiş olduğu kişilerden yeryüzü dolusunca daha hayırlıdır."

Allahu Ekber! Tantavi yeryüzü dolusunca şehitten daha mı hayırlıdır? Kendisinden başka rab olmayan Allah'a yemin ederim ki şehidin ayağında olan bir kıl, Tantavi gibi bin kişiden daha ağır basar.

Ey Semir! Sende çok iyi bilmektesin ki, Tantavi Paris'te alınmış olan Müslüman kadınların başlarını örtmeyi yasaklayan kararı tebrik etmişti. Burada yüz örtüsünden (nikab) bahsetmiyorum! Kadının başörtüsünden bahsediyorum. Bu açıklaması ise Sarkozinin bizatihi Ezher şeyhini ziyareti sırasında müslüman bir kız öğrencinin peçesini açmasıyla gerçekleşmiştir. Ayrıca sen çok iyi biliyorsun ki Tantavi, hiç utanmadan Kâna kasabasında Müslümanları katleden Şimon Perez ile de tokalaşmıştır.

Semir Murad, Tantavi hakkında şöyle demektedir: "Tantavi'nin mübarek topraklarda vefat etmesi, sahabe mezarlığı olan Bakî mezarlığına defnedilmesi de herhalde onun kerametlerindendir. Allah'ın rahmetine kavuşasın ya Şeyh Tantavi!

Biz Semir Murad'a diyoruz ki; "Öncelikle Tantavi Riyad'da öldü hicaz da değil. Yani ne Medine'de ne de Mekke'de öldü. Herhalde sana "Sykes–Picot" taksimatı etki etti de Riyad'ın, Mekke'nin ve Medine'nin aynı devlette bulunması, Riyad'ın da aynı hükmü almasına sebep oldu. Böylelikle Riyad da aynı Mekke ve Medine gibi mübarek bir şehir oldu!

Ey Semir! Eğer sen Tantavi'yi çok seviyorsan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan sizi birlikte haşretmesini arzu etmekteyim.

Mürted olan kimsenin "Ben dinimden dönüyorum" demesi riddetin şartlarından değildir. Ancak bu sözü söylemek, riddetin çeşitlerinden biri olduğu için onun sözüne itibar edilir.

Ey müslüman kardeşlerim! Şirk ehlinden uzak durun! Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tevhid ehline müşriklerden uzak durmayı, onla-

rı tekfir etmeyi, onlardan ayrılmayı zorunlu kılmıştır.

Başarı Allahtan'dır. Allahım seni tenzih ederiz. Hamd sanadır. Senden başka ilah yoktur. Sana tövbe eder senden bağışlanma dilerim.